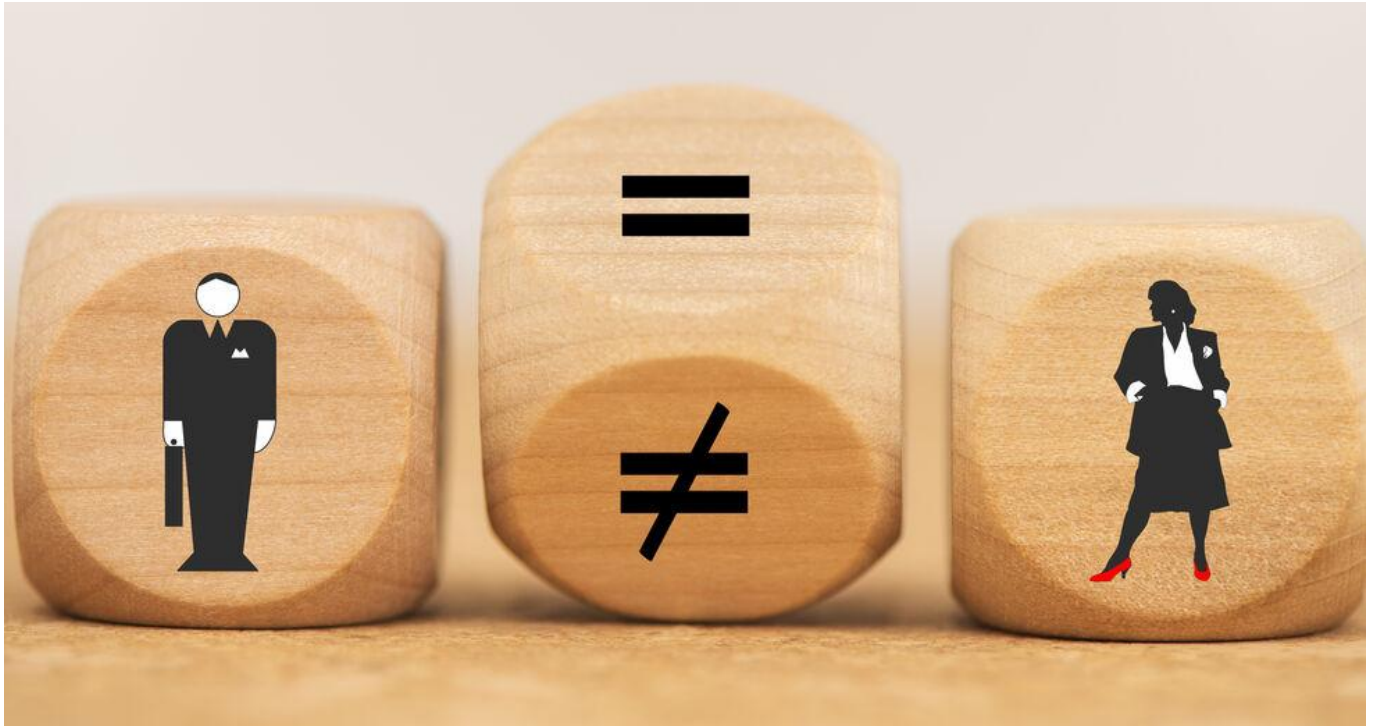

Πάλη για «έξουσία» στην οικογένεια (Άγιος Σωφρόνιος Σαχάρωφ)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Άγ. Σωφρόνιος Αγιορείτης-Έσσεξ \(Σαχάρωφ\) / Κοινωνιολογικά \(κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα\)](#)

Ἄν ἡ γυναῖκα ἐργάζεται ἐξίσου μὲ τὸν ἄνδρα, τότε πάλι καταργεῖται ἡ δικαιοσύνη, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα στὴν οἰκογένεια, παράλληλα μὲ τὴν ἐργασία, βαστάζει καὶ ἄλλα βάρη, ἐπιπρόσθετα καθήκοντα, ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν. Θὰ νόμιζε κάποιος ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γυναῖκα βαρύνεται ἀπὸ μεγαλύτερες εὐθύνες καὶ ἀσκεῖ πολυπλοκότερο ρόλο, σὲ αὐτὴν πρέπει νὰ ἀνήκει τὸ προνόμιο νὰ «κατευθύνει» τὴν οἰκογένεια. Ἀσφαλῶς κάποιος πρέπει νὰ κατευθύνει τὴν οἰκογένεια, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀνθρώπινο καθίδρυμα. Ἔτσι, σὲ πολλὲς οἰκογένειες ἀνακύπτει ἡ πάλη γιὰ ἐξουσία, ποὺ πολὺ συχνὰ γίνεται καταστροφικὴ γιὰ τὴν οἰκογένεια. Συνεπῶς, ὅπου καὶ ἂν στρέψουμε τὴν προσοχή μας, παντοῦ βλέπουμε ὑπερβολικὰ πολὺπλοκα προβλήματα, καὶ δὲν πλησιάσαμε ἀκόμη στὴν ἐπίλυσή τους.

Ἔκανα τίς λίγες αὐτὲς παρατηρήσεις, γιὰ νὰ δῶ τὰ πράγματα ἔτσι ὅπως τὰ βλέπει ἡ πλειονότητα τῶν ἀνθρώπων. Νομίζω ὅμως ὅτι ἐμεῖς ὡς χριστιανοὶ βλέπουμε ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἄλλοι δὲν προσέχουν. Θεωροῦμε ὅτι τὸ σπουδαιότερο θέμα γενικὰ γιὰ κάθε ἄνθρωπο εἶναι τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Ποιὸς εἶναι ὁ προορισμὸς του; Γιατί καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἐμφανίστηκε στὸν κόσμο; Ποιὸς σκοπὸς

ὕπάρχει μπροστά του; Ποιό εἶναι τὸ νόημα τῆς ὑπάρξεώς του; Ἄν δὲν ἀπαντήσουμε στὰ ἐρωτήματα αὐτά, δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ λύσουμε τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζουμε οὔτε σὲ ἓνα ἐπίπεδο. Εἶναι ἀδύνατον γιὰ παράδειγμα νὰ ἐπιτύχουμε ἀληθινὰ δίκαια δομὴ τῆς κοινωνίας χωρὶς τὴ γνώση αὐτή. Δὲν μποροῦμε νὰ λύσουμε τὸ πρόβλημα τῆς κρατικῆς ὀργανώσεως, ἂν δὲν ἔχουμε ἀπάντηση στὸ κύριο αὐτὸ ἐρώτημα. Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας γράφεται μὲ ἄσκοπη περιδίνηση, παράλογους πολέμους, ἄδικη καταπίεση τοῦ ἰσχυροῦ ἐπάνω στὸν ἀσθενῆ, ὅπως βλέπουμε στὸ ζωικὸ κόσμο. Συνεπῶς, τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Τὴν ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὴν παίρνουμε ἀπὸ τὴν Ἅγια Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1,27). Καὶ λίγο πιὸ κάτω διαβάζουμε: «Ἐπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν» (Γέν. 2,7).

Ἄν λοιπὸν ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἐνιαῖα ἀνθρωπότητα, τότε εἶναι φυσικὸ ὅτι τὸ θέμα τῆς σχέσεως μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἦταν καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ζωτικὰ θέματα. Ἄν στρέψουμε τὴν προσοχή μας στὰ φυσικὰ χαρίσματα τῆς γυναίκας καὶ τὰ συγκρίνουμε μὲ τὰ ἀντίστοιχα τους στὸν ἄνδρα, θὰ δοῦμε ἀπὸ τὴν μακρόχρονη πεῖρα ὅτι τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶναι ποικίλα· κάποτε συμπίπτουν, ἐνῶ κάποτε γίνονται συμπληρωματικὰ τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ τὴν ἱστορία καὶ ἀπὸ τὴν Ἅγια Γραφή ὅτι στὴν Ἀνατολή, ὅπου γεννήθηκαν ὅλες οἱ μεγάλες θρησκείες, ἡ κυριότητα τοῦ ἄνδρα ἐπάνω στὴ γυναῖκα ἦταν ὑπερβολικὰ ἰσχυρή. Ἡ γυναῖκα στὴ συνείδηση τῆς Ἀνατολῆς ἦταν κατὰ κάποιον τρόπο κατώτερο ὄν. Ἀκόμη καὶ στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε παρόμοια χωρία, ὅπως γιὰ παράδειγμα: «Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων» (Μάτθ. 14,21). Ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψιν μόνο τοὺς ἄνδρες, ἐνῶ τίς γυναῖκες οὔτε κἂν τίς μετροῦσαν. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ βλέπουμε μόνο στὴν Ἀνατολή.

Ἐτυχε νὰ διαβάσω, ὅταν ἦμουν νέος, κάποιες στατιστικὲς ποὺ ἔκαναν μερικοὶ Γερμανοὶ μορφωμένοι ἄνθρωποι γιὰ τὸν ρόλο τοῦ ἄνδρα καὶ τὸν ρόλο τῆς γυναίκας στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ. Οἱ πολυμαθεῖς αὐτοὶ Γερμανοὶ παρουσίαζαν τὰ κατορθώματα τοῦ ἄνδρα ὡς ἄκρως σημαντικὰ (παρομοιάζοντας τὰ ὡς ὄρη ὑψηλὰ), ἐνῶ ἀπὸ τὰ κατορθώματα τῆς γυναίκας σημείωναν μόνο μερικὰ ποὺ οὕτως ἢ ἄλλως γράφτηκαν στὴν ἱστορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ παρεξήγηση αὐτὴ ἐμφανίστηκε ὡς συνέπεια τῆς ἀπώλειας τῆς συνειδήσεως ἐκείνης, ποὺ περιέχεται στὴ Γραφή: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ... ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γέν. 1,27).

Αὐτὸ τὸ ξεχνοῦν ὄχι μόνο οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες. Γιὰ νὰ

διορθώσουμε λοιπόν τὴ ζωὴ μας σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδά της, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ὀφείλουν οἱ γυναῖκες νὰ ἀνυψωθοῦν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ φανερώσουν στὸν κόσμον τὴν αὐθεντικὴ ἀξία τους, τὸν ὑψηλὸ ρόλον τους. Γιὰ τὴν χριστιανικὴ Ἐκκλησία τὸ θέμα τοῦ ρόλου τῆς γυναίκας γίνεται κάθε χρόνο διαρκῶς ὀξύτερο.

Βλέπουμε ὅτι στὶς χῶρες ὅπου ὁ ἄθεος κομμουνισμὸς διεξάγει ἀνοικτὴ πάλιν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἐφαρμογὴ κάθε εἴδους ἐκβιασμῶν, διασώζει τὴν Ἐκκλησία ἢ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν, ἢ αὐτοθυσίαν τους, ἢ ἐτοιμότητά τους γιὰ κάθε εἶδους παθήματα. Παντοῦ παρατηροῦμε ὅτι οἱ γυναῖκες στὶς Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν τὸ μεγαλύτερον ποσοστό. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι στὶς Ἐκκλησίες κατὰ τίς ἀκολουθίας οἱ γυναῖκες συνιστοῦν τὴν πλειονότητα, κάποτε τὰ τρία τέταρτα, κάποτε ὅμως καὶ περισσότερον. Ἄν τώρα ὅλες οἱ γυναῖκες ἀποχωροῦσαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, τότε αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρχει, γιὰτί οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκπληρώνουν ὑψηλὴ ποιμαντικὴ διακονία, κατέχοντας ὑψηλὰς ἱεραρχικὰς θέσεις, θὰ ἔμεναν ὀλιγάριθμοι καί, μὲ ἀπλὰ λόγια, θὰ ἦταν γι' αὐτοὺς ἀπὸ ὑλικῆς πλευρᾶς ἀδύνατον νὰ διατηρήσουν τὴν Ἐκκλησία.

Συνεπῶς ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴν Ἐκκλησία εἶναι μέγας, καὶ ὅλοι μας πρέπει νὰ σκεφτοῦμε τὸ φαινόμενον αὐτό. Στὴ χριστιανικὴ μας διδασκαλία γιὰ τὸν ἄνθρωπον, μιλῶντας θεολογικά, ἡ γυναῖκα παρουσιάζεται στὸ ἴδιον ἀκριβῶς μέτρο ὡς ἄνθρωπος, ὅπως καὶ ὁ ἄνδρας. Οἱ δυνατότητες τῆς διακονίας της μέσα στὴν ἱστορία εἶναι ἀπεριόριστοι. Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Θεὸς Λόγος σαρκώθηκε ἀπὸ γυναῖκα καταδεικνύει ὅτι ἡ γυναῖκα δὲν εἶναι καθόλου μειωμένη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: agiazoni.gr